

i 1998, og sådan som vi har gjort det helt indtil begyndelsen af indeværende uge.

Vi håber på, at den militære aktivitet og krigen bliver kortvarig og med så begrænsede tab som muligt, men vi frygter det værste. Vi frygter, der lides store tab, og at vi får en højere grad af destabilisering i regionen, og vi frygter, at det her kan udløse terroraktioner ude i verden. Vi er nødt til som ansvarlige politikere også at være realistiske i vores vurdering af konsekvenserne.

Den alliance, som Danmark nu skal bidrage til militært i Irak, er meget snæver. Vores lære er jo i øvrigt fra tidligere militære interventioner både i Irak og også i Eksjugoslavien, at det at samle bred international alliance er helt afgørende. Det var også læren efter 11. september 2001 med de modbydelige terrorangreb på USA, og her handlede den amerikanske præsident klogt og velovervejede.

Vi synes ikke, at den beslutning, som den amerikanske præsident har truffet i den nuværende situation, er velovervejede eller er inden for folkerettens grund. I den sag, vi står over for nu, er ingen af delene opfyldt, altså det, der lå til grund for beslutningerne i 1990'erne, og der er ingen bred alliance. Den er meget, meget snæver. USA, Storbritannien, Australien og Danmark er de eneste lande, der vil stille militære bidrag med robust mandat. Så er der Spanien, Polen, Letland, Rumænien, Tjekkiet og Slovakiet, som vil stille med militær bistand, men uden robust mandat.

Den politiske situation er værre end noget tænkeligt scenarie: splittelse i FN, i NATO, i EU og på vores egne breddegrader også splittelse mellem os og de øvrige nordiske lande. Regeringen isolerer Danmark fra vores nordiske venner.

Så er der det juridiske. Jeg blev belært ved førstebehandlingen om, at jeg ikke kunne udtale mig om det folkeretlige grundlag, da jeg ikke er jurist. Det blev jeg belært om af Venstres ordfører fru Gudrun Laub. Og det er jo så sandt, som det er sagt, for det er jeg ikke. Men jeg må nok sige, at i det her spørgsmål tillægger jeg Danmarks tidligere udenrigsminister, hr. Niels Helveg Petersen, større indsigt i folkeretten end fru Gudrun Laub. Også hr. Niels Helveg Petersens uddannelsesmæssige baggrund som jurist må siges her klart at overtyde fru Gudrun Laubs folkeretlige indsigt.

Og jeg er fuldstændig enig i, også med mit eget kendskab til juraen, at det grundlag, hvorpå vi handler folkeretligt her, bestemt ikke på nogen måde er solidt, tværtimod. Vi er ude i et

politisk og juridisk morads, som desværre kan komme til at skabe uoverstigelige vanskeligheder ikke bare for Danmark, men for dem, der vil udnytte den argumentation, der bliver brugt i Danmark i øjeblikket i anden sammenhæng.

Lad mig bare nævne russerne i forhold til Tjetjenien. Der er masser af muligheder for at udnytte den argumentation, der bliver brugt i den danske debat i øjeblikket, til modbydelige militære interventioner over for mindretal både inden for og på tværs af grænser.

Krigen er en realitet. Regeringen står ikke til at ryste i sine holdninger til det her spørgsmål, ej heller til at skifte standpunkt her i 11. time. Jeg forventer sådan set ikke, at Dansk Folkeparti på nogen måde reflekterer over de argumenter, der har været i de seneste dage. Beslutningen er taget for længst. Dansk Folkeparti bakker op, når den amerikanske præsident beder om det. Det er det svar, vi har fået hele vejen igennem i de seneste døgn.

Kl. 11.30

Det er ikke bare at slå over på autopiloten, når den nuværende amerikanske præsident beder os og Europa om bistand, vi er nødt til selv at overveje konsekvenserne, og det har vi gjort i Socialdemokratiet. Vi mener, at det er en forkert beslutning.

Men regeringen har sit flertal på plads; der vil om ganske kort tid her i Folketinget forventeligt være et meget snævert flertal. I øvrigt er det tankevækkende, at regeringen med et beslutningsforslag, hvor der i det udvalg, der har behandlet det, er et flertal, der anbefaler Folketinget at nedstemme beslutningsforslaget, ikke er gået efter at forsøge at få en meget bredere parlamentarisk situation i vores eget Folketing i forhold til denne beslutning.

For der kunne være en vej. Vejen kunne være dansk humanitær bistand, når nu krigen er i gang, ikke alene under krigshandlingerne, men i høj grad til stabiliseringsindsatsen, som jo også vil være af militær karakter, humanitær karakter, når krigen først er overstået; og så i forhold til det udmærkede arbejde, som den nuværende udenrigsminister jo også har fulgt op i forhold til mellemøstkonflikten med det road map, som den danske udenrigsminister på kvartettens vegne lagde frem under det danske formandskab, at bruge det som anledning til, at Danmark påtog sig her at vise en vej, der kunne være andet end det, som den amerikanske præsident har besluttet sig for sammen med Storbritanniens premierminister.